

Аленушкина приказка.

Нани — нани — нани. . .

Едното оченце на Аленушка спи, другото — гледа; едното ушенце на Аленушка спи, другото — слуша.

Спи Аленушке, спи красавице, а татко ще ти разказва приказка. Струва ми се, всички сж тукъ: и сибирският котаракъ Васка и рошавиятъ селски песъ Постойко, и сивата мишка Гризана, и щурчето въ огнището и шарениятъ скворецъ въ клетката, и побойникътъ пѣтелъ.

Спи Аленушке, спи татковото момиче, ей сега приказката ще започне. Ето вече въ прозореца гледа ясниятъ месецъ. . . Ето кривокракиятъ заякъ пристига по терлички; вълчи очи свѣтятъ съ жълти огънчета; Мечока Мишо смучи лапата си. . . Подхвъркна до самия прозорецъ стария врабецъ, зачука съ човката си по стъклото и пита: „Скоро ли?“ Всички сж тукъ, всички сж събрани и всички чакатъ Аленушкината приказка.

Едното оченце на Аленушка спи, другото — гледа; едното ушенце на Аленушка спи, другото — слуша.

Нани — нани — нани. . .

* * *

Приказка за храбриятъ заякъ съ дългитѣ уши, кривитѣ очи, кжсата опашка.

Родило се зайче въ гората и все се страхувало. Ще трѣсне нѣкжде сухо клонче, птичка ще изхвъркне, ще падне отъ дърво топка снѣгъ — и сърдцето на зайчето се преобърне.

Страхувало се зайчето день, страхувало се два, страхувало се недѣля, страхувало се година, а после порастнало и изведнажъ му омръзнало да се страхува.

— Отъ никого не се страхувамъ! — викнало то. — Не се боя никакъ и туй то!

Събрали се старитѣ зайци, дотичали мѣничкитѣ зайчета, дотѣстряли се старитѣ зайки — всички слушатъ какъ се хвали заяка съ дългитѣ уши, кривитѣ очи, кжсата опашка; слушатъ и ушитѣ си не вѣрватъ. Не се е случвало още, щото заякъ да се не страхува отъ никого.

— Ей, ти, Кривогледко, ти и отъ вълка ли не се страхувашъ?